

A VIHÁNCIRÁLY

Nehéz dolga volt a Vihánckirálynak: öltönyben, vagy anélkül mindig meg kellett felelnie mások elvárásainak. A "mások" alatt szeretett és nem annyira szeretett személyeket kell érteni: jól tudta ezt a Vihánckirály, és alkalmazkodott. Na, nem mindig, néha szembeszállt a széllal, dühösre csücsörített, ám lelke mélyén viháncolt, nevéhez híven. A Vihánckirály.

A Vihánckirálynak - mint mondtam - nem volt könnyű dolga: örökös konfliktusok kerülése, más - jobb - konfliktusok keresése, mindezek kezelése: szóval, sosem szerettem volna a Vihánckirály helyében lenni. Azaz, talán, néha mégis: amikor a Vihánckirály levette kopottas öltönyét és parókáját, belenézett a tükörbe, és ott egy másik Vihánckirályt látott, aki sem többet, sem kevesebbet nem tudott nála, csak rosszabbul nézett ki, olyankor - na, ez nem történt túl sokszor - érezte, hogy a vihánckirályság nem könnyű, de magasztos dolog, kevesen tudják, csak a született vihánckirályok, és ők se mindig úgy.

A Vihánckirály, bár arisztokrata volt, s mint ilyen, mindenféle munkától - neveltetésénél fogva - tartózkodott, ám kedvtelésből tanított. Igen, ez a különös figura az ifjú nemzedéket szerette üres óráiban tanítani, mégpedig az egyik leggyűlöltebb dologra: matematikára. A Vihánckirály jó matematikus volt és jó tanítónak is mondták, sok időt szánt arra, hogy ezt az undor-kiváltó matematikatanítást valahogy megszerettesse, legalább néhány alannyal, akik számára a tárgy már-már állítmánnyá válik. Szóval, miután pénzre és egyéb hívságokra nem volt szüksége - letűnt korok arisztokratája lévén - pusztán szórakozásból, a matematika, mint építmény, mint kőszobor, s mint az emberiség egyik legcsodálatosabb kitalációjának szeretete és csodálata érdekében matematikát tanított. Kissé különös elképzelni, amint a Vihánckirály, lobogó öltönyében, félrecsúszott nyakkendőjével, össze-vissza gabalyodó esernyőjével elkezd matematikát tanítani, de, hát így volt, igazán mondom. Tanított ő mindenkit: őszülő anyákat szorozni, deresedő halántékú nagypapákat kerekíteni, pajkos kislányokat az egyszerre, morcos kisfiúkat a kétszer kettőre, dohos párttitkárokat adóelszámolásra, szépeket, csúnyákat, kedveseket, arcátlanokat, mindenkit, aki tőle akart tanulni.

A Vihánckirály tudott tanítani. Tudta, hogy mikor kell sírni, mikor kell fejen állni, mikor célszerű inkább verset mondani, vagy énekelni, mikor kell hazudni, s mikor kell a matematikai hazugságot újabb matematikai hazugsággal tetézni. A Vihánckirálynak mindez a kisujjában volt. Olvasott klasszikusokat, figyelte a "trendet": a Vihánckirály képben volt.

A Vihánckirály időnként viháncolt: sok-sok megmondhatója volna ennek, ám itt nem a Vihánckirály legbensőbb titkainak nyilvános feltárása a cél, csupán annak bemutatása, hogy miként viselkedik mai, zaklatott korunkban egy tőről metszett vihánckirály.

Nos, a Vihánckirály időnként magához vette kedvenc hangszerét, s azon dűnnyögött, mintegy saját magának, nem is nagyon értette senki, de nem is ez volt a cél: a Vihánckirálynak egyszerűen joga volt ahhoz, hogy azt csinálja, amit akar. Több kedvenc hangszere volt, néha tömegek lelkesedtek érte, asztalon táncoltatott alig fedett keblű újoncokat, ordítva sírt az éjszakában és viháncolt - hisz ez szinte követelmény volt, már csak neve alapján. A Vihánckirály hatalmas nagy zenész volt: bármit eljátszott, szinte bármilyen hangszeren, bármilyen arcot csinálva hozzá, talán csak éppen temetőben nem muzsikált, de ahogy én a Vihánckirályt ismerem, már nincs messze az idő...

A Vihánckirály szeretett sakkozni. Bár nem tudott, de ez cseppet sem zavarta: képes volt sakkozni tudókat megverni, bösz alázattal ("véletlen volt..."), s képes volt nyert állásokat röhögve sutba dobni, hisz vihánckirálysága mindezt megkövetelte. Egy vihánckirály nem nyerhet mindig és nem veszhet mindig: egy vihánckirály mindig pontosan azt teszi, amit vihánckirálysága elvár tőle.

Mondom Nektek, nem könnyű Vihánckirálynak lenni, de felemelő. A Vihánckirályból ugyanis csak egy van. A Vihánckirályt nem lehet utánozni, ál-Vihánckirályok azonnal felismerésnek suta tévelygéseiokről, szóval, a dolog nem könnyű, de egyszerű: összesen egy darab Vihánckirály van.

A Vihánckirály mindenkit szeretett: szerette szeretteit, s azok szeretteit, mindenre képes volt érdekükben, de - sajnálatos módon - a Vihánckirályság rendkívül kevés hatékony eszközzel rendelkezik: nem lehet színesfémeket lopni, kartákat szervezni, stb., így a mi egyetlen Vihánckirályunk lehetőségei eléggé beszűkültek, ami a pénzcsinálást illeti. Ám egy Vihánckirály pénzzel nem foglalkozik: nem bankár, nem zsidó, pénzre nincs szüksége, majd adnak mások, akiknek előzőleg ő adott, egyébként is, a "pénz" fogalma a Vihánckirály axiómarendszerében alapfogalom: nem kell és nem lehet definiálni. A lényeg az, hogy mit lehet csinálni vele: ezeket a tulajdonságokat axiómák rögzítik. Például, ellopni nem lehet, de kölcsönadni nem célszerű. Meg ilyenek. A Vihánckirály ezeket pontosan megtanulta, bár eleinte sok hibát követett el, ami egyre valószínűbbé teszi a későbbiekben elkövetendő hibákat...

A Vihánckirály híres volt arról, hogy bármikor, bármilyen társaságban mindenkinek a szíve szerint muzsikáljon, sírjon, vagy nevéssen, bár néha majdnem összeesett a fáradtságtól, ám mosolygott, hisz tudta, hogy ezt akarják azok, akiket szeretett és akkor semmi se drága.

Szóval, a Vihánckirály viháncolt, rendesen. Sokakat meglepett váratlan húzásával, nem volt tőle idegen semmilyen extrém - nem obszcén! - megnyilatkozás, néha egy-egy jó humor kedvéért még az ördög öreganyját is eladta. Táncolt a bulikon, el is esett néha, de felkelt és tovább táncolt és viháncolt - ám egy szép napon baj történt. A Vihánckirály jobb csípője felmondta a szolgálatot, mondhatni az ízületei kiporcantak. Ez persze a Vihánckirályt eleinte nem érdekelte, két éven át már-már lassan a földön kúszott a fájdalomtól - de egy Vihánckirály nem engedhet meg magának kívülről is látható gyengeséget. Így aztán a Vihánckirály eleinte leplezni próbálta nyomorát, ami egyre nagyobb fájdalommal járt, s a megszokott, mindenek feletti mosoly időnként torz, fájdalmas vigyorra változott - ám a Vihánckirály nem adta fel. Kapaszkodott, ha menni kellett, csendben felüvöltött a mosdóban,

ha nagyon fáj, sírva igyekezett elaludni, könnyezve ébredt, de ment, mint a gép, a Vihánckirály, "csak el ne essek" - suttogta monomániásan. Ám ez is véget ért: a nem igazi tét (röviden: műtét) ideje elkövetkezett, s Vihánckirályunk kissé visszafogta széles mosolyát: sok-sok csövet dugtak bele mindenféle emberek, még az intim részeibe is, aminek nem örült, és várni kellett. Várt, várt a Vihánckirály, öt másik becsövezett között, megszállta a Szentlélek, azt súgván: "Kelj fel és járj!" Nyilván ismerte Jézust, és akkor a Vihánckirály magába tekintett: mi vagyok én? Mire való vagyok? Mi lesz, ha mégse...? A Szentlélek - persze - ismét súgott, jelezve, hogy "Mondottam, Ember, küzdj és bízva bízzál!" A gerincbe lőtt löket természetesen kikapcsolta a külvilágot, az álmosító pedig a közel háromórás műtét idejét rövidítette le. A Vihánckirály - kissé visszafogott vihánccolással - ágyában ébredt, még mindig jobb, mint krizantémok között, mozdulni nem volt szabad, hát most hogy legyek én Vihánckirály? Pont úgy kellett feküdni, mint majd ott..., mozdulatlanul fájva, szerencsétlenül, a belőlünk lassan, csöveken át kicsöpögő fájdalmat elviselve, nem üvöltve, nem vihánccolva, csak szépen, szerényen, majd mindjárt jönnek, akik szeretnek, aztán elmennek, és én csöpögök tovább, mármint a Vihánckirály, szedálni kéne, miért nem lehet csendben meghalni, úgyse vennék észre, fizetnék valamit - én, a Vihánckirály - a kihordónak, két fröccsért már bádogdobozban lennék, és akkor végre nyugodtan jobbra fordulhatnék, vagy akár fel is emelhetném a lábamat, bármelyiket, mosolyoghatnék és vihánccolhatnék...

Két nap. Kivették a csöveket, és a Vihánckirály már-már újabb vihánccolásba kezdett. Szerényebb formában ugyan, járókerettel, de a "vihánccolás" fogalma relatív, például bepilantást nyert a nővérke szoknyája alá, amikor az egy gyengébb pillanatában - a Vihánckirály éberségére nem számítva - kissé széttette lábacskaít, s akkor a Vihánckirály újra érezte, hogy felkelt, és járt, mint az óra, már nagy baj nem lehet, valahol vigyáztak rá.

A Vihánckirály fekszik az ágyán. Rejtvényt fejt, orrot fúj, várakozik, vihánccra vágyva. Mindjárt hazaviszik. Értsd: hazaviszik a Vihánckirályt. Beteszik egy járműbe, odakötözik, hogy ki ne essen, s egy adott pillanatban "ki lehet szállni..." Mint a madár: kiszáll, bottal, fémsodorról, ügyes, embert-csináló műanyagokkal, klozet-magasítóval, fürdőkád-veszélyesség-csökkentővel, s a Vihánckirály megérkezik szeretett Vihánckirálynéjéhez. Hódolói rosszul leplezett vigyorral ünneplik, ő maga csetlik egyet-kettőt, átesik a küszöbön, és köszöni, jól van. Fent ismét a Szentlélek szól: "Hm ...", ez pont elég, most a Vihánckirály elnyugszik, fájdogál még egy darabig, aztán majd az is elmúlik, álom száll rá, "mostantól részben vasból vagyok, előbb-utóbb valakinek fizetek némi pénzt, hogy hadd rúgjam seggbe, kíváncsi vagyok a hatásra, ki marad egyben", az élet megy tovább és a Vihánckirály levonja a következtetéseket: vad vihánccnak vége van...